

Sygnatura akt **IC 378/15**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia **28 kwietnia 2015 r.**

Sąd Rejonowy w Pile Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Monika Król-Poniatowska**

Protokolant: **p.o. stażysty Ilona Gebler**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. w P.

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamknięt ego z siedzibą we W.**

przeciwko **A. R.**

o zapłatę

oddala powództwo.

/-/ SSR Monika Król-Poniatowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym z dnia 20.08.2014 r. powód (...) **Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.** wniósł o zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 2212,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy cesji nabył od (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej. Stwierdził, że na dochodzoną należność składają się należność główna w kwocie 1578,37 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 634,49 zł. Podniósł, że dowodem na istnienie wierzytelności jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 28.08.2014 r.

Pozwana **A. R.** nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy z dnia 02.04.2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zbył na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. wierzytelności wskazane na liście stanowiącej załącznik do umowy.

/dowód: umowa (k.7-11)/

W dniu 28.08.2014 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym, oświadczył, że 02.04.2014 r. nabył od S. (...) (...) wierzytelność wobec pozwanej A. R. wynikającą z umowy pożyczki z dnia 30.10.2006 r. i że wysokość zobowiązania wynosi 1578,37 zł należności głównej i 634,49 zł odsetek.

/dowód: wyciąg (k.6)/

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, z których Sąd przeprowadził w niniejszej sprawie dowód. Oceny dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy Sąd dokonał mając na względzie przepisy art. 245 k.p.c. oraz to, że ich wartość dowodowa nie została zakwestionowana przez żadną ze stron w trybie art. 253 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione i nieudowodnione, należało oddalić.

Powód w rozpatrywanej sprawie domagał się spłaty wierzytelności, jaką nabył w ramach umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z powyższego wynika, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Dla przyjęcia skuteczności cesji podstawowe znaczenia ma wykazanie istnienia przelewanej wierzytelności, a więc okoliczności, z których wynika, że prawo takie przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Powód podnosił, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy bankowej, której postanowień pozwana nie realizowała, w związku z czym zaistniała podstawa do obciążenia jej dochodzonymi w pozwie należnościami. W materiale dowodowym brak takiej umowy.

Jako dowód na istnienie wierzytelności powód przedstawił jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i umowę cesji.

Zaznaczyć przede wszystkim należy, że treść wyciągu, co do zasady, powinna odzwierciedlać treść wpisów dokonywanych w księgach funduszu. Nie przesądza to jednak jeszcze, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje, w ramach bowiem kontroli rachunkowej nie jest oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności, nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. w sprawie III CZP 65/09).

W powyższym kontekście należy zatem stwierdzić, że domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

Jak stanowi art. 339 § 2 k.p.c. w sytuacji procesowej, w której zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego, a więc wtedy gdy pozwany nie podejmuje obrony, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zwrócić należy uwagę na niekwestionowany w nauce i judykaturze pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza

obowiązujących przepisów. Do jego powinności należy zatem dokonanie prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8 -9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7 -8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeśli w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. Weitz, Wyrok zaoczny oddalający powództwo, PPC 2011).

Podkreślenia wymaga również, że proces cywilny oparty jest na zasadzie kontrydiktoryjności, której jednym z przejawów jest obowiązek przedstawiania dowodów. Stosownie do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl z kolei art. 232 zd. 1 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli strona nie udowodniła twierdzeń przytoczonych na uzasadnienie zgłaszanych żądań czy zarzutów, naraża się na przegranie procesu. Wszelkie braki, niedokładności, przemilczenia w zakresie podstawy faktycznej i prawnej pozwu obciążają więc powoda, tym bardziej, gdy jest on reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie obowiązek wynikający z powyższych przepisów spoczywał na powodzie, dlatego też w związku z nieudowodnieniem istnienia dochodzonego roszczenia (cedowanej wierzytelności), niniejsze powództwo podlegało oddaleniu.

SSS Monika Król-Poniatowska